

A HATALOM-TRILÓGIA 2.

THE RUNAWAY KING

a szökött király

FELADNI A TRÓNT...
HOGY MEGTARTHASD A KORONÁT

fine
selection

JENNIFER A. NIELSEN

JENNIFER A. NIELSEN

THE
RUNAWAY
KING
a szökött király

A HATALOM-TRILÓGIA 2.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2015

*Apának,
aki a saját életével példát mutatva megtanította,
hogyan vegyem célba a legtávolabbi csillagot, és soha nem
kétkelkedett abban, hogy el tudom érni.*

➤ 1. FEJEZET ➤

Túl korán érkeztem az ellenem elkövetett merénylet helyszínére. A családom temetésének estéje volt, és már a kápolnában kellett volna lennem. De rosszul voltam a gondolattól, hogy azok mellett az arrogáns bolondok mellett gyászoljak, akik szintén ott lesznek. Ha akárki más lettem volna, senki sem zavarta volna meg a gyászomat.

Már egy hónapja voltam Carthya királya, vagyis töltöttem be egy olyan szerepet, amire sosem készítettek fel, és amire a legtöbb carthyai szerint tökéletesen alkalmatlan voltam. Még ha nem is értettem volna egyet velük ebben, még csak vitába sem szállhattam velük, hiszen semmi hitelem nem volt. Uralkodásom első pár hetében nem éppen azt tartottam legfőbb feladatomnak, hogy elnyerjem a nép szeretetét. Helyette ennél sokkal fontosabb dolgom volt: meg kellett győzőnöm a helytartóimat, hogy segítsenek felkészülni arra a háborúra, amiben biztos voltam, hogy közeledik.

A legnagyobb fenyegetést a tőlünk nyugatra elterülő Avenia jelentette. Az ország uralkodója, Vargan király, teljesen váratlanul megjelent a temetésen. Lehet, hogy állítása, miszerint csakis azért jött, hogy kifejezze tiszteletét, őszintének hangzott, de engem nem sikerült becsapnia: jobban fájna neki, ha nem kapna desszertet a vacsorához, mint az, hogy a szüleim és a bátyám meghaltak. Nem, Vargan azért jött, hogy megtudja, mik a gyenge pontjaim, és felmérje, mik az erőseim. Azért jött, hogy próbára tegyen.

Mielőtt bármiféle összecsapásba bocsátkoztam volna Vargannal, először is időre volt szükségem, hogy gondolkodni tudjak, hogy biztos legyek a dolgomban. Úgyhogy ahelyett, hogy beléptem volna a kápolnába, ahol a temetést tartották, szóltam, hogy kezdjék el nélkülem, aztán elszöktem ide, a királyi kertbe.

Ez lett a kedvenc búvóhelyem, ha mindenki szeme elől el akartam tűnni – ami elég gyakran történt meg. Az élénk színű tavaszi virágokat magas, sűrű sövény vette körül, amit a legkülönfélébb növények szegélyeztek. A tekintélyes fák koronája az év legnagyobb részében elrejtette a kertet a felülről kíváncsiskodók szeme elől, a gyepp pedig olyan puha volt, hogy szinte kötelező volt mezítláb járni rajta. Középen egy márvány szökőkút kapott helyet, melynek tetején ott állt egyik ősom, Első Artolius király szobra, aki kivívta Carthya függetlenségét. A nevemet, a Harmadik Jaron Artolius Eckbertet részben az ő emlékére kaptam.

Visszagondolva ez a kert remek helyszín volt egy szép, csendes gyilkossági kísérlethez.

Eszembe sem jutott, hogy valami olyan passzív dologgal töltssem el az estémet, mint az egy helyben ülés. Letaglóztak a temetés miatt bennem kavargó ellentmondásos érzések, és ráadásul, hála Vargan kései érkezésének, a testemben tombolt a feszültség, és majd felemésztettek

nyers érzelmeim. Másznom kellett, hogy ledolgozzam fölös energiáimat.

Gyorsan felkapaszkodtam a kastély első emeletének szintjére, az egyenetlenül vágott köveket használva kapaszkodóként. A fal ezen részén a legalacsonyabban fekvő párkány széles volt, és benőtte a borostyán, de ez még kifejezetten előnyömre is vált. Be tudtam bújni a sűrűn növvő levelek közé, hogy onnan tekintsek le a kertre, miközben úgy érezhettem magam, mintha mindennek a része lennék, nem csak egy külső szemlélő.

Kevesebb, mint egy perc múlva kinyílt alattam a kertész ajtaja. Ez furcsa volt. Túl későre járt már ahhoz, hogy a gondnok idekint legyen, amúgy pedig senki sem léphetett erre a területre, csakis akkor, ha én hívtam. Kikúsztam a fal széléhez, és láttam, ahogy egy feketébe öltözött alak óvatosan halad előre. Nem szolgáló volt, mert akkor rendesen bejelentette volna magát, már ha egyáltalán lett volna mersze belépni a kertbe. Az alak gyorsan körbetekintett, felmérte a terepet, aztán előhúzott egy hosszú pengéjű tőrt, és elbújt a közvetlen alattam álló bokrok között.

Megráztam a fejem – a helyzet inkább szórakoztatott, mintsem dühített. Mindenki számíthatott rá, hogy majd kijövök ide elmélkedni, de arra senki sem gondolt, hogy már a temetés előtt itt leszek.

A bérnyilkos azt hitte, hogy az övé a meglepetés ereje. Azonban most már nálam volt az előny.

Csendesen lecsatoltam a köpenyem, hogy ne legyen útban. Aztán előhúztam a saját tőrömet, szorosan megmarkoltam a bal kezemmel, leguggoltam a párkány szélére, majd egyenest a férfi hátára vetettem magam.

Ahogy ugrottam, ő megmozdult, úgyhogy éppen csak a vállát találtam el, és így az ütközés után egymástól távol értünk földet. Én álltam

fel először, és suhintottam törömmel a lába felé, de nem sikerült olyan mély vágást ejtenem rajta, mint reméltem. Kirúgta alólam a lábamat, aztán rátérdelt az alkaromra, és kicsavarta a kést a kezemből, amit utána jó messzire elhajított.

A férfi hatalmas erővel állkapcsomra vágott, amitől a fejem a földnek csapódott. Lassan tudtam csak felkelni, ám mikor ismét felém nyúlt, olyan erősen megrúgtam, amennyire csak tudtam. Hátratántorodott és nekiesett egy hatalmas vázának, aztán a földre zuhant, és meg se mozdult.

Átgördültem a másik oldalamra, a kastély fala felé, és megmasszíroztam az államot. Az a tény, hogy a kezem már az arcomnál volt, valószínűleg megmentette az életemet. Mert hirtelen a semmiből előbukkant egy második támadó, kezében egy kötéllel, amit a nyakam köré tekert. Jó erősen meghúzta, hogy ne kapjak levegőt. De miután a kezem beszorult a köté alá, legalább volt némi esélyem, hogy lélegzethez jussak.

Hátralendítettem a könyökömet, bele az újabb támadó mellkasába. Felnyögött ugyan, de három ütés kellett hozzá, hogy testhelyzetet váltson, és meglazítsa a kötelet. Mikor megmozdult, felé fordultam, és ütésre emeltem az öklöm.

Aztán megdermedtem. Abban a pillanatban, hogy a behatoló szemébe néztem, megálltam.

Roden volt az. Egykori barátom. Aki később az ellenségem lett. Most pedig kis híján a gyilkosommá vált.

➤ 2. FEJEZET ➤

A lig pár hét telt el, mióta utoljára láttam Rodent, ám ez az idő most hónapoknak tűnt. Legutolsó találkozásunkkor megpróbált megölni, hogy így tegyen végső kísérletet arra, hogy megszerezze magának a trónt. De volt egy olyan érzésem, hogy ma este még ennél is sötétebb indítékkal jött ide.

Együtt képezték ki minket egy Bevin Conner nevű nemes parancsára, aki carthyai árvaházakból hozott el kettőnket és még két másik fiút, Tobiast és Latamert, azzal a céllal, hogy eljátszassa egyikünkkel Jaron, Carthya elveszett hercegének szerepét. Jaront szülei egy bentlakásos iskolába kívánták küldeni, hogy ott majd némi illetet tanuljon, amire nagyon is szüksége volt, ám miután megszökött a Bymar felé tartó hajóról, azt megtámadták a kalózok, akik Jaron életére törtek. Senki – sem Conner, sem Roden, sem a többi fiú – nem tudta, hogy valójában én voltam az álruhába bújt Jaron. Roden még mindig nem volt ezzel tisztában. Amennyire ő tudta, én csak egy Sage nevű árva voltam, aki egy szemernyivel sem érdemelte meg jobban a trónt, mint ő.

Jó, hogy Conner végül nem őt próbálta meg eladni Jaron hercegként, mivel az azóta eltelt rövid idő alatt annyit változott, hogy már alig hasonlított rám. Roden barna haja kivilágosodott, és bőre is barnább volt, mint korábban. Idősebbnek tűnt, és kifejezetten úgy is viselkedett. Mikor utoljára láttam, dühös volt, ám az semmi nem volt ahhoz képest, ami most kiült az arcára. Ez több volt, mint düh.

Roden a földre ejtette a kötelet, majd felállt, és előhúzta a kardját. Úgy tartotta, mintha a karja meghosszabbítása lenne, mintha már úgy született volna, hogy a markában tartotta a fegyvert. A töröm valahol mögötte hevert az árnyékban. Az esélyeim nem voltak ép-penséggel rózsásak.

– Állj fel, Sage, és nézz szembe velem!

– Nem így hívnak – mondtam. És egyelőre még eszem ágában sem volt felállni.

– Ott voltam veled Farthenwoodban. Nem hazudhatsz nekem a kiléteadről.

Ezzel amúgy én is érvelhettem volna, ha belegondol. A lehető legnagyobb nyugalmat erőltetve magamra így szóltam:

– Engedd le a kardodat, és mindent megmagyarázok!

Sikerült kikémlelnem, hol is van a töröm, de túl távol volt ahhoz, hogy hozzáférjek, még mielőtt Rodennek esélye lett volna használni a kardját. Úgyhogy, jelenlegi helyzetemet figyelembe véve, úgy döntöttem, inkább beszélgetek vele.

– Nem azért jöttem, hogy a magyarázataidat hallgassam! – morogta.

Kardját továbbra sem eresztette le, de én azért lassan felálltam, végig magam előtt tartva a kezemet.

– Akkor hát azért jöttél, hogy megölj?

– A te kis színjátéknak vége. Itt az ideje, hogy megtanuld, ki parancsol!

Felhorkantam.

– Csak nem te?

Megrázta a fejét.

– Most már nagy hatalmú emberek szolgálatában állok. El fogunk kapni. Legszívesebben itt helyben megölnék, de a kalózkirály előbb szeretne elbeszélgetni veled.

Bár értékeltem, hogy a halálom el lett halasztva, abban valahogy kételkedtem, hogy jól fogok kijönni a kalózkirályal való találkozásból.

– Tehát csatlakoztál a kalózokhoz? – kérdeztem somolyogva. – Nem hittem volna, hogy a hölgyek kötőklubján kívül bárhová felvesznek.

– A kalózok örömmel fogadtak, és egy nap majd én vezetem őket. Megölték Jaront, téged pedig én foglak megölni, amint eljön az ideje.

– Úgy érted, hogy *megpróbáltak* megölni, de nem jött össze nekik. Félnótásokhoz csatlakoztál. Ha egyszer már sikerült megszök-nöm előlük négy évvel ezelőtt, miért gondolod, hogy nem lennék képes ezt még egyszer megtenni?

Erre elkomorult az arca.

– Parancsaim vannak a számodra. Amiknek jobban tennéd, ha engedelmeskednél.

Előbb engedelmeskednék annak, aki az éjjeliedényemet pucolja, mint neki. De azért kíváncsi voltam.

– Nos? Mit akarsz? – kérdeztem.

– Tíz napig kinn leszek a tengeren. Mikor lehorgonyozunk, legyél Iselben, hogy megadd magad nekem! Ha így teszel, békén fogjuk hagyni Carthyát. Ám ha ellenállsz, el fogjuk pusztítani az országodat, hogy megkaparintsunk.

Az aveniai kalózok már önmagukban is elég erősek voltak, ám úgy véltem, ha csatára kerülne a sor, abból végül Carthya kerülne ki győztesen. Tehát ha ezzel fenyegettek, akkor minden bizonnyal voltak szövetségeseik.

Rögtön eszembe jutott Vargan király. Lehet, hogy mégsem azért jött, hogy próbára tegyen. Nem lehetett véletlen egybeesés, hogy a támadás szinte rögtön az után történt, hogy Vargan betette a lábát a kastélyba.

– Én inkább a harmadik lehetőséget választanám – mondtam Rodennek.

– Éspedig?

– A kalózoknak kilenc napjuk van, hogy megadják magukat nekem. De ha mindezt már nyolc nap alatt megteszik, akkor könnyö-rületesebb leszek velük.

Roden felkacagott, mintha vicceltem volna.

– Királyi maskarába bújtál, de belül még mindig ugyanaz a kis bolond árva vagy. Van még egy követelésünk. A kalózok azt akarják, hogy engedd szabadon Bevin Connert.

Ismét felhorkantottam.

– Hogy ő is csatlakozhasson hozzátok?

Roden megrázta a fejét.

– Csak annyit tudok, hogy valaki a halálát kívánja. Gondolom, ez neked sincs ellenedre.

Még szép, hogy nem volt ellenemre. Conner közel sem volt a barátom. Ő volt a családom gyilkosa, valamint az is az ő lelkén száradt, hogy négy évvel korábban a kalózok megpróbálták megölni. Rövid ott-tartózkodásom idején a birtokán rettentő kegyetlenül bánt velem. Ennek ellenére viszont éppen annyira állt szándékomban átadni őt Rodennek, mint feladni saját magamat.

– Conner halálától nem lesz jobb a kalózoknak – mondtam. – Mindössze bosszút akarnak állni, méghozzá mindkettőnkön.

– És mi van, ha tényleg csak erről van szó? Az életednek vége, Sage. Legyen benned némi méltóság – fogadd el a sorsodat, és mentsd meg az országot! Vagy vedd fel ellenünk a harcot, és nézd végig, ahogy mindent elpusztítunk! Fel fogjuk égetni a földjeiteket, leromboljuk a városaitokat, és megölünk mindenkit, aki közénk és közéd áll. – Közelebb lépett hozzám. – És ha megpróbálsz elbújni, foglyul ejtjük azokat, akiket szeretsz, és őket büntetjük meg a gyávaságodért. Pontosan tudom, hogy kinek a halála fájna a legjobban.

– Lehet, hogy pont a te halálod – mondtam. – Miért is nem cseleksedsz már most rögtön, és bünteted meg magadat?

Erre Roden előrevetődött. Megpróbáltam elkapni a kardját, de szorosan markolta, és lecsapott rám vele. Belevágott a karomba, mire felordítottam, és elengedtem őt. A hátunk mögött felhangoztak az őreim kiáltásai. Végre! Felöltött bennem, hogy ordításommal vajon megzavartam-e a sziesztájukat. Éppen ideje volt, hogy rádöbbenjek: bajban vagyok.

A töröm valahol itt volt a közelünkben, de Roden továbbra is a kardját lengette, meghátrálásra kényszerítve engem. A következő lépésemnél megbotlottam, és beleestem a szökőkútba. Ellenfelem azzal az egyértelmű elhatározással lépett a szökőkút széléhez, hogy lecsap rám, ám ebben a pillanatban megérkeztek az őrszemeim, hogy segítsenek.

Tekintetében a félelem szikrája nélkül Roden harcba szállt azzal, aki éppen a legközelebb állt hozzá. Én meg csak ültem ott, ledöbbenve, hogy Roden mennyit fejlődött ilyen röpké idő alatt. Úgy kaszabolta az őreimet, mintha azok alig jelentettek volna nagyobb fenyegetést egy hópihénél.

Kiugrottam a szökőkútból, és az egyik elesett őrszem kardja után kaptam. Ezzel egy időben Roden egy újabb katonát sebzett meg, aki hátratántorodott és nekem ütközött, a földre taszítva engem, majd rázuhant a lábamra.

Roden félrerúgta a kardot, amit meg akartam szerezni. Aztán saját pengéjét a torkomhoz szorítva leguggolt mellém, és így szólt:

– A döntés a tiéd. Tíz napod van megadni magad, vagy leromboljuk Carthyát.

Még csak az egyik kedvenc szitkozódásom felénél jártam, mikor felemelte a kardját, és fejbe vágott velem.

➤ 3. FEJEZET ➤

Mire magamhoz tértem, Roden és társa már elmenekült. Figyelembe véve a karomon lévő sebet és a rettenetesen lüktető fejemet, talán jobb is volt, hogy távoztak. Ám ettől függetlenül Roden fenyegetéseinek emléke megmaradt. Szerencsém volt, hogy a legrosszabbat nem váltotta be, amíg eszméletlen voltam.

A szökőkút vizétől csöpögő ruhában és vérző karral betámolyogtam az udvarba, pont akkor, amikor egy újabb csapatnyi őrszem rohant felém. Kinéztem az egyiket magamnak, és rászóltam, hogy adja ide a köpenyét, amit meg is tett. Mondtak valamit arról, hogy orvosra van szükségem, ehelyett azonban arra kértem őket, hogy az orvost a kertbe vigyék, hogy lássa el az ott lévőket. Aztán arra utasítottam az őrszemeket, hogy mindenről hallgassanak, amennyire csak lehet, legalább a temetés végéig.

Kezemet a karomon lévő sebre szorítva lassan a kápolnához sétáltam, ahol éppen tartott a szertartás. Rögtön a temetésre kellett

volna jönnöm, ahelyett, hogy kitérőt tettem a kertbe. Az ellenem elkövetett támadásra így is, úgy is sor került volna, ám akkor legalább rendesen leróhattam volna a kegyeletemet a családom előtt. Ennyit legalább megérdemeltek volna tőlem.

Mindig is hiányzott a családom, mikor magamban voltam az árvaházban, de itt a kastélyban hiányuk minden lépésemet kísértette. Nagyon szerettem volna bemenni, hogy rendesen meggyászolhasam őket, de ahogy kinéztem, ez lehetetlen volt. Így hát, mint egy kém, behúzódtam egy kis ablak alá, hogy onnan hallgassam a szertertást, miközben abban reménykedtem, hogy bárhol is van most a családom, ezt majd megbocsátják nekem.

Bentről hallottam Joth Kerwyn, a főkancellárom hangját. Ő volt az apám, sőt, már a nagyapám tanácsadója is. Talán még a dédnagyapámé is. Számomra úgy tűnt, Kerwyn mindig is létezett. Most éppen a bátyámról, Dariusról beszélt, ám a róla adott leírásból alig ismertem rá. Darius négy évvel volt idősebb nálam, és nagyjából annyi idős volt, mint én most, mikor utoljára láttam. Ám mégis, ha Kerwyn szavaiban volt csak egy kis igazság is, akkor Carthya Eckbert hitványabbik fiát kapta meg királyául. Mintha szükségem lett volna rá, hogy ismét emlékeztessenek erre.

Ezt követően helytartóim kaptak lehetőséget, hogy beszéljenek. Akik szólásra is emelkedtek, és természetesen – mint ahogy arra számítani is lehetett – rettenetesen eltúlozva beszéltek a családom érényeiről. Némelyiküknek még ahhoz is volt képe, hogy beszédükbe belefűzzék politikai terveiket. Termouthe mester, az akkor legidősebb helytartó például így szólt:

– Most pedig itt van nekünk Jaron király, aki minden bizonnyal tiszteletben fogja tartani apja körütekintő kereskedelmi megegyezéseit.

Vagy ott volt Orlaine asszony, Santhias Veldergrath egyik barátja, aki képtelen volt elnyomni a szavai mögött megbúvó, csipkelődő felhangot:

– Éljen soká Jaron király! Ha csak feleolyan jól vezet majd minket, mint amennyire szórakoztat bennünket, akkor Carthya előtt tényleg fényes jövő áll.

Az állapotom ellenére ezen a ponton majdnem berontottam a kápolnába. Felötlött bennem pár nem túl illedelmes szó, amivel több hétre való, szórakoztató pletykával szolgáltam volna az udvarnak.

– Jaron?

Megfordultam, és láttam, ahogy Imogen sétál felém – nem voltam benne biztos, hogy ennek most örüljek, vagy inkább szégyelljem magamat. Óvatosan közelített, mivel egyértelműen összezavarta, hogy idekinn vagyok, nem pedig odabenn.

Imogen szolgálólány volt Conner birtokán, Farthenwoodban, ahol minden kétséget kizáróan megmentette az életemet. Egyik első tette királyként az volt, hogy – apró fizetségként segítségéért – nemessé tettem. Érdekes volt látni, hogy milyen kis hatással volt rá új rangja. Persze, szebb ruhákat hordott, és hosszú, barna haját gyakran kiengedve viselte, ahelyett, hogy a szolgálókra jellemző fonatba fogta volna, de továbbra is mindenkivel barátságosan viselkedett, rangjára való tekintet nélkül.

Pillantását a sötét égre emelte.

– Esett volna? Miért vagy vizes?

– Vettem egy kis esti fürdőt.

– Ruhában?

– Szégyenlős vagyok.

Ráncok jelentek meg a homlokán.

– Mikor nem jelentél meg a temetésen, a hercegnő megkért, hogy keresselek meg.

A bultaini Amarinda hercegnő Bymar, egyetlen szövetséges országunk királyának unokahúga volt. Ezért pedig már születésekor elrendezték, hogy majd hozzámenjen ahhoz, aki Carthya trónjára kerül, hogy ezzel pecsételjék meg a szövetséget. Ez a bátyám kötelessége lett volna, még hozzá olyan, aminek – és ebben biztos voltam – Darius örömmel tett volna eleget. Most pedig ez a kötelesség rám hárult. A vele járó öröm azonban nem. Amarinda elég egyértelművé tette, hogy jegyességünk őt is éppen ennyire lesújtja. Darius mellett szinte vigasztalónak éreztem magam, és abból is elég szálnalmasnak.

Ebben a pillanatban Imogen észrevette a sebet a karomon. Hal-
kan felsikoltott, majd közelebb lépett, hogy jobban szemügyre vehesse. Egyetlen szó nélkül leguggolt, és felemelte a ruháját, éppen csak annyira, hogy megragadhassa az alsószoknyáját. Letépett belőle egy csíkot, amivel aztán bekötözte a karomat.

– Annyira azért nem vészes – mondtam, miközben átkötötte a sebet. – A vér miatt súlyosabbnak tűnik, mint amilyen.

– Ki tette ezt?

Haboztam, mire így szólt:

– Hadd szóljak a hercegnőnek!

– Ne!

Imogen összehúzta a szemét.

– Ez fontos! Beszélned kell vele.

Éppen eleget beszélgettem Amarindával, amikor is felhasználtam minden illedelmes mondatot, amit valaha is megtanultam, mint például: „Ez a ruha nagyon csinos”, vagy „A vacsora egészen fenséges”. De mindketten kerültük azokat a témákat, amelyekről igazán beszélnünk kellett volna.

Imogen nem hagyta ezt annyiban.

– Jaron, ő a barátod, és aggódik érted!

– Nincs mit mondanom.

– Ez nem igaz!

– Nincs mit mondanom neki! – Kínos csend telepedett közénk, amit végül én törtem meg: – Amarinda barátai már benn vannak a kápolnában.

A hercegnő azokkal a helytartókkal barátkozott, akik a legkevésbé tiszteltek engem. És előző este a vacsoránál annyit nevetgél az őrség kapitányával, hogy végül visszavonultam a szobámba, hogy ne legyek útban. Próbáltam bízni benne, de ő mindezt lehetetlen-né tette.

Újabb rövid csendet követően Imogen szinte suttogva így szólt:

– Akkor velem beszélj! – Félszegen elmosolyodott, és még hozzátette: – Azt hiszem, közelebb állok hozzád, mint bárki más.

Ebben igaza volt, ami önmagában is egy kisebb tragédiának számított. Mivel azzal, hogy ezt így szavakba öntötte, rádöbrentett, hogy erre valaki más is rájött. Roden azt mondta, pontosan tudja, kinek a halála okozná a legnagyobb fájdalmat.

Imogené. Ha a kalózok ártani akarnának nekem, akkor Imogent ejtenék foglyul.

Képtelen voltam elképzelni úgy az életemet, hogy ő ne lett volna a része valami módon. Ám ha kudarcot vallanék abban, hogy távol tartsam a kalózokat Carthyától, akkor Roden egyenest Imogenhez vezetné őket. Annak a gondolata, hogy mi történhetne ebben az esetben, kibírhatatlan volt. A lelkemben felszakadt valami, ahogy rádöbrentem, mennyire veszélyes is volt Imogen számára a kastélyban tartózkodni. Hagyni, hogy bármi módon kapcsolatban maradjon velem, akár a halálos ítéletét is jelenthette.

Bármennyire is gyűlöltem még csak a gondolatát is, tudtam, mit kell tennem. Imogennek el kellett hagynia az udvart. És ami még ennél is rosszabb: olyan távol kellett tőlem kerülnie, amennyire csak lehetséges volt, hogy senki még csak ne is gyanakodhasson arra, hogy előnyre tesz szert, ha őt bántja.

A gyomrom görcsbe rándult, mintha a hazugságok, amiket kimondani készültem, kések lettek volna, amiket a saját testemből húztam ki. Lassan megráztam a fejem, és így szóltam:

– Tévedsz, Imogen. Nem vagyunk barátok, és soha nem is voltunk azok. Csak arra használtam fel a segítségedet, hogy visszaszerezsem a trónt.

Egy pillanatra megdermedt, és láttam, nem biztos benne, hogy jól hallotta-e, amit mondtam.

– Nem értem...

– Te pedig arra használod fel engem, hogy itt maradj a kastélyban. Ahová pedig nem tartozol.

– Ez nem igaz! – Imogen arcán teljes döbbenettel hátrált egy lépést, mintha felpofoztam volna. Amint magához tért döbbenetéből, így szólt: – Amikor Sage voltál...

– Jaron vagyok, nem Sage. – Az ajkam grimaszba rándult, ahogy hozzátettem a legborzalmasabb dolgot, ami csak eszembe jutott: – Komolyan azt hitted, hogy képes lennék törődni olyasvalakivel, mint te?

Láttam az Imogenben dúló harcot, hogy kordában tartsa kitörni készülő érzelmeit. Ez rettenetesen fáj, de ebből a fájdalommból semmit sem mutattam – *nem mutathattam*.

Imogen búcsúzásképpen illedelmesen fejet hajtott, majd így szólt:

– Hajnalban távozom.

– Most rögtön fogsz távozni. Előkészítetek egy kocsit, hogy hazavigyen.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Ha van bármi, amit el kell nekem mondanod... – szólt a fejét rázva.

Elfordultam tőle, hogy ne áruljam el a saját érzéseimet.

– Nem akarom, hogy itt legyél. Szedd össze a holmidat, és menj el!

– Nincs itt semmim – szólt Imogen. – Pontosan úgy fogok távozni, ahogy jöttem.

– Ahogy óhajtod.

Fejét magasra emelve, vissza sem tekintve rám, távozott. Látni, ahogy elrejtí fájdalmát, amit okoztam neki, rosszabb volt, mint ha kimutatta volna. Még sosem voltam senkihez ilyen kegyetlen, és gyűlöltem is magam miatta. Ő is gyűlölni fog engem, és sosem leszek majd képes elmagyarázni neki, hogy azért küldtem el ilyen közönyösen, szinte már ellenségesen, hogy megmentssem az életét.

Újfajta fájdalom kapott lángra a belsőmben, valami olyan, amelyet még sosem éreztem előtte. Ha volt olyan ember a Földön, akinek egy napon képes lettem volna odaadni a szívemet, azt éppen most zavar-
tam el magamtól örökre.